

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Szombat

153. szám.

Pest, september 9. 1848

Nem kell táblabíró politika.

Előfizethetni csak a kiadónál országuton Kunewalder házában, vidéken a k. postahivatalnál.

Előfizetési ár:

Évnegyedre Budapesten 2 ft. 30 kr. vidékre postán 3 ft. 30 kr..

Egy hónapos elő fizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetésektől egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 3 kr. peng. p. fizetetik.

Pest September 9.

Ki az eseményeket figyelemmel kíséré, s belőlök következtetéseket húzni elég önálló ítélőtehetséggel bír, három dolog iránt jöhetett magával — a többek közt — tisztába. E három dolog pedig következőkből áll:

Tény az, először, hogy az illyr-ráczlázadás matadorai leggazabb fogásaikat is a császár nevében, s akaratjának firmája alatt tették, s a dynastiához hűség és ragaszkodás színlésében annyira mentek, hogy a magyar király helytartójának, kinevezett és megerősített magyar miniszterének képét is a császár nevében becsmérőleg közhelyen megégették; szóval, tény, hogy minden mozdulataikat azon felség nevében tettnek hirdetik, kit a magyaroktól megcsaltnak és árulási s elszakadási tervekkel fenyegetettnek állítanak a félrevezetett néptömeg szeméi élébe. És ezen Jellacsich-politica éppen nem rossz, sőt eddigelő még nagyon is jósikerű volt.

Második tény az, hogy az osztrák kormány és camarilla, és reactio, és absolutismus... de mire való ez a pleonasmus? — tehát a régi rendszertviszakhajtó schwarzelb párt mindent elkövetett, hogy Magyarországot az anarchia örvényébe taszítsa s ennek következtében honunk állását precarire-é tegye, vagyis inkább azt a jogszerűség, igazság és törvényesség teréről — mellyen állunk, mellyeni állásunk szemében legnagyobb száka — ledőfhesse. Ide céloz a honunkbani lázadás tűzőnek alattomos szitogatásával, ide az ország minden részeiben működő emissariusainak az érdekeket egymás ellen zúdítani törekvő bujtogatá-

saival, ide azzal, hogy kormányunk lépéseit, s a magyar király által felelős ministeri aláírás mellett kibocsátott rendeleteket ellenkezőirányú s megvásárolt-lelkű kivatalnokokhoz küldött intézkedései által mind szüntelen paralyzálta; és ide céloz, végre legújabb politikájával, melly szerint e hon nemzetgyűlési határozatainak s Magyarország kívánatainak a király általi megszentését minden lehető módon lehetetlenítvén a nemzetet a legszélsőbb lépések tételére kívánja kényszeríteni, hogy majdan mintegy maga állhasson a jogos ellenszegülés terére.

Harmadik és utolsó tény az: hogy kormányunknak sept. 4-ke előtt követett s loyalisnak keresztelt simogatási és egyezkedési politikája — haszontalan.

Ugy hisszük, hogy e három tény valóságára bizonyításokat hozni fel szükségtelen.

Midőn tehát a dolgok így állanak, az előszámlált tényekből okulva mi azt mondjuk, hogy az elsőt nekünk tudomásul kell venni, s tanúságot hasznunkra fordítani, és hisszük, hogy a Jellacsich-politica e részben nálunk sem lesz sütkertelen.

A másodikra nézve figyelmeztetjük a még fenlévő ministeriumot, s figyelmeztetjük a képviselők házát, hogy az osztrák reactionalis politikának fel ne ülünk, s pedig nem fogunk felülni akkor, ha Jellacsich politikáját követjük. Nem, a camarilla rosszul számol; e hon nem fog az anarchia örvényébe süllyedni, sőt inkább — ha vigyázunk — épp azon rendkívüli eszközök és lépések által fog eleje vétetni az anarchiának, mellyeknek életre erőtése által a schwarzelb párt azt eldőlőzhetőnek hiszi.

A harmadik tényből pedig önként következik, hogy a kormánypolitikának a sept. 4-ke előtti térére visszamenni nem szabad, hanem haladni kell a sept. 4-kén felkapott ösvényen.

Mindent a király nevében! mindent hazánkért! és minden úton!

Ez jelen politikánknak jelszava, s ehhez köpest cikkeink modora az előbbiktől némileg különbözni fog.

Ezt figyelmeztetésül kívántuk mondani, olyanok számára, kik a belűnek értelmét s nem ezek értelmének célját tekintik.

Azért ne nyisson senki is nagy szemeket, ha ezután néha oly cikkeket fog olvasni, mellyekből kétsége lehet, ha valjon a bennök foglaltakat hiszi-e írójuk.

A demanxiadokban és jesuiticus irányú cikkeken a zágrábi és osztrák lapok ellenünkben kitűnőt nyújtottak olvasóinknak.

Mi nem követjük őket ugyan egészen, hanem eljárásunkat hasznunkra fordítjuk.

Mi utáljuk ama jesuiticus mondatot, melly szerint a cél szentesíti az eszközöket, de most az egyszer elfogadjuk, kijelentvén, hogy

Célunk: Magyarhon függetlensége.

Csernátoni.

Pest, september 8.

Mitől félhetünk most leginkább?

Attól, hogy dolgaink ismét az eddigi girbe gurba kerekvágásba térnek vissza.

A bécsi ugynevezhető udvar, mellyben a tekintélyt hivatalt, hatalmat vesztett országnomogatók összedugott fővel a régi jó idők visszaállításának követ fujják, s melly bár létlenül az egész birodalom gyepőjét mind ez ideig kezében tartja, melly a fejedelmet sphinxként százfélc alakban környezi sokkal gyökeresebb ellensége szabadságunknak, mintsem mostani felterjesztett kívánatainkat tisztán minden hálgondokat nélkül teljesíteni megengedje.

Azonban más részről sokkal esélyesebb, mintsem hogy azoknak kerekén megtagadása által alkalmat nyujtana nemzeti összes erőnk nagy szerű kifejtésére, melly élő bástyává alakulva függetlenségünk új fala közül, megtörné armányának minden ostromát bár fegyvereit pokolból kölcsönöznő is.

Hanem fogja választani azon módot, melly eddig öntudtunkon kívül is megtartott uralmának hoégán a halogatás, üres biztatás cselét.

És ez lenne legveszélyesebb reánk nézve.

Ha kimondaná nyiltan a király: „magyarok leghivebb népem! hűségtekre helyezem királyi széketemet, őrizzétek meg koronámat, s én sietek közétek, kik hozzám oly forrón ragaszkodtok, — e nemzet, mellyet fanatisálni semmi nem volt képes soha, csak a király iránti hűség mit benne annyi csalódás s szenvedés tűzpróbája sem birt megingatni, e nemzet, melly előtt fejedelmének képe a hűtlen igazgatók gazságának piszkos burkán keresztül is mindig szeplőtlen nimbusban tündöklött — leomolna királyá előtt, körülvenné trónját a hűség sánczával, mit ha kellene önvérével töltene meg, s vitam et sanguinem pro rege nostro egyhangu kiáltással rohanna győzelmet kivívni armányos ellenei fölött.

Vagy ha a vesztünkre törő camarilla hősei nyilt sisakkal állnának elő, s kerekén kimondanák: mi gyűlöltünk szívünk mélyéből, s meghódítás

tokról le nem mondunk, míg mákezeményi erőnk s befolyásunk leend, — ekkor szinte tudnánk hanyadán vagyunk, s nem lenne oly porron fűző hazának, ki fel ne ajánlaná vérét a nyiltan meg-támadott szabadság védelmére.

És megmutatnánk, hogy bár a felség legjobb uton jár fondorkodó környezetének tanácsa nyomán korójásának legszebb gyöngyét elveszteni: — de mi lételünket sokkal inkább azonosítjuk az övével mintsem ármány és ámitás tőle elválasztani képes volna: és mi önmagunk megmentésének királyunknak a hazát, s midőn törünk a lázadók rabló — csordájától tisztítva volnának, kezébe adnók a megmentett ország kulcsait változatlan hátségünk bizonyosságával.

A tagadó választól sem ijednénk meg tehát, mert a magyar gondolat csomónak karddal megoldásától soha nem rettegett.

Hanem az ígérlet ámitó kecsegtetés lenne a legveszélyesebb válasz, mely egyetértésünket legkényesebb próbára tenné.

E lenne a syreni hang, mely eddig is megcsalt sokakat, vagy Circe bűbajos vesszeje, mely ha hívékenységi mámorunkból most sem ébredünk ki, szabadságunk olypuszától szolgálót állatóságába süllyeszt. —

Mephistól kárörömmel látandja tán a reakciónak szörnye csábítóinak tányérjánál megtalpedve a hiszékeny optimisták kislókú sorogát, kik a hon veszélyét mindaddig nem akarják látni míg alkotmányunk új chartája papiron letörtlenül áll, míg a hódító szuronyok hegye drága jó hasaknak nem szegestelők.

Látandja mint morzsolják sokan össze a hon szent érdekeit ön hasznuk rozsdás mozsarába, s mint hajlanak meg a szolgálók csoportját a királyi név felemelt báványképe előtt s mint segítik elő öntudatlanul a vesztőkre törő titkos tervek létesítését.

Szomorú képek, mik vajha csak a hon szabadságáért égő érzetemet agyérmei volnának.

Cserző Bencze.

Külgügyminiszterünk h. Eszterházi — Kossuth Hirlapja szerint — tárczáját letette, mert állását a jelen körülmények közt hatástalannak látja.

Mi e lemondásnak, ha azt hercege Eszterházi úgy értette, miként amazokkal ott Bécsben boldogulni nem lehet — örvendünk, s ez esetben volt ministerünkől elvárjuk, hogy illy szellemben tett lemondásának nagyobb nyomatékot és hitelt szerzendő — rövid napok alatt — Bécsset örökre odahagyva, jöjjön le Pestre és ez által mutassa meg, hogy nemzetünknek hű fia, ki honához jó mint bal körülmények közt hivatni akar maradni.

Ha azonban e lemondásnak értelme oda megy ki, hogy azokkal ott Pesten boldogulni nem lehet, akkor hasonlóképen örvendünk, mert ez esetben h. Eszterházi nem is a függetlenségért harcoló magyar nemzet korának tagjává való.

Mi azonban ez utolsó versióját a dolgunkban nem hisszük, azért ismételve szóljuk: a hercege tárczáját Pestre tenni át, s pedig minél előbb.

A becsületből s egy intriguans camarilla ellenében lelépett minister iránt e nemzet, e hon tisztelettel fog viseltetni.

Ha tiszta, jöjjön közünkbe, s ez által oszlassa el azon hírt, melyet gonosz nyelvek hirdetnek, s melyek szerint a ministerelnök lelépése előtti tárczaletétel egy bizonyos cetterie-vel koketirozást jelent.

Elvárjuk.

Csernátóni.

Pest, september 9.

Előttünk fekszik Kossuth Hirlapja, melyben országos küldötteink eljárásáról tudósítatunk.

A küldöttség szónoka által — Deák minister úján előlegesen is a Felső kezébe juttatott — elmondott beszéd és sajátlag felhívás, egy szabad és önéretteljes nemzethez méltó férfassággal a legilletelmesebbhangu szilárdságot fejez ki, melynek szerkesztőjét mi szívesen üdvözöljük és egyszersmind őszinte tisztelet érzetével hajlunk meg azon küldöttség előtt, mely illy férfias nyilatkozatot fogadott el.

Ez első küldöttsége a magyarnak, mely úgy beszélt királyához mint egy nemzet küldöttségéhez illik, szabadon és igazán, nem takargatva édességekbe a keserű valót, és még sem sértve meg legkevésbé is azon illedelmet, melynek hangját egy monarchicus statusnak — míg mint ilyen szól — elhagyni nem szabad.

Már most manifestumaink nyelve iránt is jó reménnyel vagyunk, mert a mostani férfias eljárást a legjobb kezdetnek vesszük.

Itt közöljük a beszédet egész terjedelmében.

„Felső ur!

Az Erdéllyel egybeolvadt Magyarhon nevében jövünk felséged elébe, mely a felső uralkodóház iránt századokon át tántoríthatlan hűségének érzetében méltán megkívánja, hogy az ország jogainak sértetlen megtartásában koronázott királya által támogattassék.

Ferdinand volt felségednek uralkodó házából az első, kinek Erdély önkénytelen szabad akaratából és jogának teljességéből fejére tevő királyi szent koronáját, és ez által bizonyos feltételek alatt átadta ez alkotmányos ország feletti uralmat. De ezen feltételek felségednek elődei által több mint három századon által nem teljesítettek.

Magyarország felségednek nem fegyverrel meghódított tartománya, hanem egy olly szabad ország, melynek alkotmányos szabadságát, önállóságát és függetlenségét felséged koronázási esküjével biztosítá és megpecsételé.

Azon törvények által, melyeket felséged folyó évi april hó 11-én legfelsőbb királyi jóváhagyásával szentesített, csak azon feltételek teljesítettek, melyek I-ő Ferdinand koronázásáról kezdve, minden királyok által számtalanszor megígértettek.

És ezen nemzet megnyugodva, régi hűségével s a szabadság-kölcönözte kötelettel erővel kézen állott a több oldalról fenyegető veszélyek közepette, felségednek trónja fentartására.

Most Magyarországnak több részein pártütés van, melynek vezérei folytonosan nyiltan azt állítják, hogy az uralkodóháznak érdekében és felséged nevében ütöttek pártot és zendültek fel a magyar nemzetnek Felső által ismételve törvényileg biztosított szabadsága és független önállása ellen.

A magyar hadseregnek egyik része az austria monarchia érdekében, Olaszországban várzik, s a csatatéren diadalbábérokat arat, addig míg ugyanezen seregnek másik része Magyarországnak néhány idegenérezelmű tisztektől arra izgattatik, hogy az ország törvényes kormányának az engedelmisséget mondja fel.

A bécsi ministerium a magyar kormányhoz küldött hivatalos közleményeiből immár tisztán áll, hogy azon pártütésnek, mely Magyarország alvidéken a békes falvakat porrá égeti, ártatlan asszonyokat és gyermekeket a barbár népek szokásait tulhaladó kinzással végzi ki, — mint szinte azon pártütésnek is, mely Magyarországot Horvátországból ellenséges beütéssel fenyeget sőt már Fiumét a magyar kikötőt, és a slavoniai megyéket is minden legkevesebb ok nélkül el is foglalta — mozgó rúgója nem más, mint felséged legközelebbi köréből kiinduló azon reactionalis törekvés, mely magának czélul tűzte ki Magyarország törvényes önállóságát, és a népnek szabadságát megsemmisíteni, s a felséged dicsőült ősei, s magának felségednek koronázási esküje következtében szentesített törvényeket szét tépve, Magyarország kormányzatát az austriai kormányhoz vezetni és ez által Magyarországot mint fegyverrel meghódított gyarmatot az austriai birodalomba bele olvasztani.

A reakciónak ezen törekvései vészbe dönthetik a mindig hű magyar nemzetet, de okvetetlen vészbe fogják dönteni felségednek trónját.

A magyar törvényhozás felségednek felszólítására a haza védelme végett, már két hónappal ezelőtt összegyűlt. Joggal követeli a nemzet, hogy felséged a törvényhozást nagy munkájában, királyi méltóságának egész súlyával támogassa azon törekvésében, mely törekvés a haza megmentésére lévén irányozva, felséged királyi trónjának sértetlen épségbeni fentartásával ugyanazonos. —

Ennek következtében a magyar nemzet nevében kérjük felségedet:

Méltóztassék sikeresen rendelkezni, hogy az ellenség előtt jelenleg nem álló magyar hadsereg minden halogatás nélkül rögtön Magyarországra bevonuljanak, s a ministerium rendelkezése szerint honvédelmi kötelességüket vitélül és hiven teljesítsék.

Parancsolja meg felséged királyi kegyelme elvesztésének és a törvényes büntetésnek súlya alatt, hogy mindennemű hadsereg, mely Magyarországnak van, a pártütők ellen, bárkinek nevében és zászlóját bitorolják, — a magyar törvény fentartásának, és az ország védelmének kötelességét pontosan teljesítse.

A magyar nemzetnek elhatározott szándoka a

horvát és magyar nemzet között fenforgó nemzetiségi és beligazgatási kérdéseket még jelen országgyűlésen, az egyenlőség, testvériség, szabadság és közös alkotmányosság alapján megoldani és kiegyenlíteni. Horvátország jelenleg katonai zsarnokság alatt van, és ez által Horvátország polgárai megakadályoztatnak törvényes kívánatainak a magyar törvényhozás eleibe leendő juttatásától. Tegyen azért felséged sikeres rendelkezéseket, hogy a horvát nemzet eme zsarnokság alól felszabadítva, szabadon nyilatkozhassék. A párttöbbség elfoglalt slavoniai megyék és Fiume pedig azonnal visszaadassanak.

A magyar nemzet nem kételkedik, hogy felséged körében egy öszveesküvés létezik, melly felséged minden népeinek ifjú szabadságát, és magának felségednek őseitől öröklött trónját kockáztatva, reactionális törekvéseiben czélul nyomorult önhasznát tűzte ki. Méltóztassék felséged, mindézeket királyi magas köréből eltávolítani, s a büntetendőket megbüntetni.

Kívánja a magyar nemzet, méltóztassék felségednek a magyar országgyűlés által már felterjesztett törvényeket királyi jóváhagyásával szentesíteni, és a nemzet körébe Budapestre jönni, és a törvényhozásnak, s az alkotmányos kormányának működéseit királyi jelenlétével ön magas személyében gyámolítani és vezérelni.

Felséges Ur! a magyar nemzet életének jelen perczei annyira fontosak, hogy e hü nemzet ígéretek és halogatások veszélyének magát ki nem teheti. Alattvalói hűséggel kérjük azért felségedet, hogy kívánatainkat rögtön teljesíteni, különösen pedig Magyarországra haladék nélkül megjelenni annál inkább méltóztassék, minél bizonyosabb az, hogy ezen kérésünk teljesítése nélkül felségednek hü nemzetében a bizodalom szent kapcsa megingattatva, a törvényes eszközök sikeres használatában elszibasztott magyar miniszterium a belbékét és rendet helyre nem állíthatja, és a nemzet olly térre szoríttatnék, mellyet magának nem választott, de mellyet elhagyatva fejedelme által önfentartása köteletségének érzetéből követni lesz kénytelen.

Felségednek gyors elhatározásától függ ezen megmérhetlen veszélyek elhárítása. Járuljon felséged királyi hatalmának mérlegbe vetésével a haza megmentéséhez, és a magyar nemzet tántoríthatatlan hűséggel fogja felségednek trónját támogatni. —

Pest sept. 8.

Az osztrák ministerium ugyanszépen bánik velünk.

Addig míg mi barátságosan deputatiókat küldöttünk Bécsbe, ő kapja magát Fiumeba indított gránatosainkat Olaszországnak téríti — Fiumét pedig mit Jellacsich a horvát király részére elfoglaltatott — mint Oesterreichisches Küstenland keresztelve említi hivatalos lapjában.

Ej, ej, drága szomszéd urak még ez egy kicsinyt korán volna.

Milly biztosan hiszik e jó urak, hogy Jellacsich csak azért huzza le a gallyat, hogy róla ők szedhessék a cseresznyét nagy kényelmesen.

Ő kemék alkalmasint csak a magok példáján akarják megtanulni a példabeszéd igazságát „a ki mászak vermet és, maga esik bele.“

No de se baj.

Hadd küldözzék ők ágyúikat a fiumei herczegnek (ad normam milanói herczeg); győzelmi babéraival pedig páváskodjanak nagy kevélyen, majd nekik is eljön a a laza!

Bizony szép dolog! Radeckzy Millanóban azt sem tudakozza van e Bécsben ministerium; Fiumeban még magyar kormány székelt, s ők telj hatalom urnak képzelik magukat Moldoától Genovaig — s Fiumét mint valami res nulliust, tengerből kibujt szigeteket — zsebökbe dugják.

No hiszen éppen csak e kellett még, hogy tovább is jó barátok maradjunk. Egyébaránt nem tudjuk mikor lesz a Küstenland ünnepélyes resignálása, coramisansképen mi is ott leszünk.

Cserző Bencze.

Győrben írják. Kossuthot az istennek kérjük, bele ne kezdjen a 61 millió fnyl papirpénz kibocsátásába, mert hallja meg ön Kossuth ur, itt Győrött egy rendkívüli nagy és népes közgyűlésen a bécsi 1 és 2 ftos bankkóták iránt tett rendelet felolvasása után Szántó tanácsos így nyilatkozott: a magyar bankjegyeknek nincs hypotheccája de a bécsieknek van, ez az én kedves nézetem; a pénzügyministert ezen rendelet visszahuzására hívjuk fel, ez az én alázatos indítványom. Még egyszer intjük Kossuthunkat, meg ne haragítsa ezen tanácsost, hogy utóbb még a papiros láttára is megdühödjön, hisz ekkor még csak nyugtatványt sem adna a felvett tanácsosi fizetéséről. E férfiu már igen régi tanácsos. Nagyot nőjön, kívánjuk neki. —

Győri Gyufa.

Győri mákvirág.

Győrben lakó Bencze-barátok a végből folyomodtak Győr város közgyűléséhez, miszerint mentessenek fel a nemzetőrségtől.

Most, midőn a haza veszedelemben van, most, midőn, minden becsületes polgárnak hona megmentéséért fegyvert ragadnia kellene; most ki akarni venni magát a közönséges nemzetőri szolgálat alól, ezt akarhatni csak barátok képesek.

Azt mondják ők folyamodványukban, miszerint nemzetőri qualificatióval nem is bírnak, mert ők nem függetlenek; nincs 100 p.ft jövedelmük.

Midőn politicalai jogok gyakorlatáról volt szó: akkor ők függetlenek valának.

Midőn a kötelesség teljesítést igényel: akkor nem függetlenek.

Ha akarom vehes, ha akarom nem.

Jezsuiták!

Mintsem kicsit fáradjanak; inkább elismerik,

hogy a haza kezükbe fegyvert — veszély nélkül nem adhat. Mintsem kicsit fáradjanak, inkább a büntetésből kivettek categoriájába tartozni kívánnak.

Állításuk: miszerint, nem függetlenek: vagy igaz vagy nem.

Ha nem igaz: úgy hazugság. Paptól, barától a hazugság csak — sírli.

Ha igaz hogy ők nem függetlenek, hogy ők sunt membra mortua societatis: ebből kettő a tanulság.

1. Hogy jöszágaikat, mellyből 100 pft jövedelmük sincs, el kell venni, az ország majd több hasznát veszi.

2. A nevelést — gyámoltalan kezeikből — ki kell venni. Mért

Szabad hon független polgárait, vak engedelmességre esküdt „membra mortuákkal“ neveltetni — felségsértés lenne a szabadság ellen.

Egyébként, míg jöszágaik és a nevelés körmeik közül ki nem markolatik, mindaddig őket egreczéroztatni szükséges; nehogy a határtalanul elhízalt hasacska, vigye el a macska, — melly hasnak is megüti a mértéket — 100 pft jövedelemhiány satyrájául — igen felpuffadván, — tulajdonosát „ina ne pondus terrae“ — vé aljassítsa.

Leverő.

Nemzetőrség!

Pest vármegyében a solti járásban Kis-Körös alatt van mintegy 4000 nemzetőrből álló tábor.

A rendelkezések tétettek-e későn, vagy az őrsereg indult oda korán? nem tudom, de egyéb készület se volt, mint egy kút, mellyet egyik szolgabíró előre ásott.

Húsról, kenyérről fáról is tétetett rendelés, a kenyér kiváltképpen jó, úgy varczog, mintha kőporból lenne.

Mikor a fát akarták osztani, kérdés támadt, mennyi fa ducál? mennyi embernek? és uram fia, ott az alispány, ott vagy négy fő- és al-szolgabíró, esküdt és comissárius, és senki se tudja — jele, azt se tudják, mi az a regulamentum, azt soha se látták; itt tudni kell, hogy a tisztviselők ide a tábort őrizni vannak rendelve, a 4000 embert, és a járásban otthon lévő 100 ezer ember tisztviselő nélkül van.

Megkérdezték tehát az őrnagyot, Somogyi uramat, mint szolgált katonát, mennyi fa jár? és lőn a felelet „már éa 30 éve midőn 40 éves koromban pensioniroztattam magamat, azóta soha semmiről sem gondolkoztam, én bizony nem tudom.“

Már nem tudták mit csináljanak, de mégis az úti-biztos Nyáry Péter, kisegítette őket a bajból, mert úgymond: „egykor hallottam a bátyai számtartótól, hogy 1000 embernek ducál egy napra egy öl fa,“ mire megőrültek a tisztviselők, és a szerint adták ki a fát.

De mind ez semmi, mert egy macskáért a túrórt, vagyis akarám mondani, egy túróért a macskát nem ütök agyon, úgy az embert sem kell egy hibáért bántani.

Különben Somogyi uram derék legény, mert jóllehet maga számítása szerint is a 40 és 30 esztendő, 70 esztendőt tesz, de mégis ő egy meglehetősen obesus lusta ficzkó, és látszik, hogy 30 esztendői penzio használt neki, azon idő alatt jól gondját viselte magának, és alkalmasint a göboly hizlaláshoz is ért, úgy, mint Sántha István uram de Tinnye, ki a pestmegyei húslimitáló gyűlésen mondta: „ne nevéssenek, értek én marhabizlaláshoz,” és mivel éppen akkor történetesen-e vagy hogy, kezét a hasára tette — még inkább nevetek — nem tudom én miért?

No de csak lássuk Somogyi uramat. Azt se tudta biz ő kigyelme, mikép kell a táborot kijelelni, pedig csak egy katonai kis könyvecskét vett volna is, megláthatta volna az egész táborot az utolsó táborig.

Mivel ő major, lovának is kell lenni, így vett egyet, és nem annyira a ló vetette le, mint ő esett le arról, mivel soha se ült illy állaton, úgy ült rajta, mint a macska a sövényen.

Már most a derekát umschlágolja, és áztatja azt a részt, mellyen ülni szokott, és mivel se gyalog, se lovon nem járhat, egy széket akar csináltatni, mellyből commandirozzon, és talán Coffin lesz irgalmas egy jó puha, és olly rúganyos széket találni, mellyen ülve a zászlóalj, vagy ezred, vagy talán armada egyik szárnyáról a másikra szöcskekép ugorhassék.

Hanem az a kérdés „pár oder unpár?” és pár biz az; mert van egy párja is, és ez Palocsay őrnagy, adaequatissime párja.

Palocsay is éppen úgy Palocsay, mint amaz Somogyi. Ez is pensionatus tiszt, szinte régi ember, és tapasztalatlan, a tanításban, mihez különben sem értenek, egyaránt türelmetlenek, aztán istenem! édes jó istenem! ilyenek kapnak havonkint 130 pengő főt, melly pénzért most is 390 kaszást lehet kapni.

Tekintsenek istenre, ne kívánjanak ennyi pénzt, mert miért? — és adassék az őrsereg más emberek kezébe, hiszem az ilyenek elvesztik embereinket.

De úgy van az, mikor se fejét, se lábát nem nézik meg, a szájába se tekintenek, csak pártfogásból recomendatióból tesznek valakit, mint itt bizonyosan történt.

Mikor a sátorok helyét kímélni kellett, még azt se tudta, mennyi hely elég egy embernek, az embereket egymás mellé lefektette a földre, úgy mérte ki.

Hanem azt tudja, hogy az ő sátorát is terászálni kell, mert ostobalis tiszt, és ez ad tekintetet — a sátornak. —

Mennyen haza édes Somogyi uram Dunavocsére, mert kár volt puha kényelmét azért háborgatni is, természetesen ott paszulyt, és ügyönkönyeret azért embőrségős dörék ember löhet. De Palocsayt is elvigye ám magával, és a jövő téli hosszú estéken beszéljék el a kiskőrösi táborozást, mert Isten úgyis egéljen inkább azért fizetnék önöknek, hogy ne szolgáljanak, mint szolgálataukért, és ekkor a haza is nyer, önök is.

Mi a táborot illeti, van sok fegyveres ember, van fegyvertelen is; jele hogy ezeket hamarabb katonákká tették, mint fegyvert készítették, és mivel mennek harczba? nem tudom. —

Van a kinek van, puskája is, és alkalmasint a mennyi a puska, annyi féle a Caliber, így annyiféle nagyságú golyó is kellene, mert az oda szállított golyókat vulkán pajtás valamennyi piszkos cyclopsa se tudná abba a verőbre való puszkába bele kalapálni, ha csak előbb Ludvig pesti puskamives azok csőveinek bőségibe bele nem ereszt.

És az olly apró puska nem is ér a szerbekre és ráczokra semmit is, mert azt halom az ollyat fel se veszik, hogy azoknak tág és lebonyó forma bőrök egymásra lebben, mint a rinoserosé, és holmi apró fegyvert meg se járja. Kiskőrös Julius 20-án 1848.

Földes nemzetőr m. k.

H I R D E T É S E K.

Political közszellem Magyarhonban a francia forradalom óta.

Első rész:

A szabadságieszmék története
1790-től — 1847-ig.

Irta

Gerardo Ágost.

Csinos borítékba fűzve 1 frt 20 kr. e. p.

(2-6)

Nemzetőrségi egyenruhák,

mint: atilák, nadrágok, köpenyek és csákók készen — vagy egész századok számára a legrövidebb idő alatt is a legjutányosb áron kaphatók

Singer Ign. és társnái,
nagyhid-utca 9. sz. Haris-féle házban.

(3-3)

Alólirt igazgatóság a „pesti gépépítési és vasöntőgyári” társulat részvényes tagjait meghívja a f. é. october 1-én napján délelőtti 10 órakor a nemzeti casino épületében tartandó

első közgyűlésre.

Pest, september 1-én 1848.

A pesti gépépítészeti és vasöntőgyári társaság igazgatósága.

Gőzhajók járása

septemberben 1848.

Pestről Bécsbe mindennap reggeli 6 órak.

„ Eszékre vasárnap, kedd és pénteken reggeli 5 órakor.

A dunagőzhajótársaság főügyvivősége.

Magyar központi vasut.

Naponkinti indulások 1848-dik september 1-sőjétől fogva további rendelkezésig.

A t. oz. utazók kértnek, sziveskedjenek legalább egy negyed órával az elindulás előtt a pályaudvarában megjelenni.

Pestről Szolnok felé személyvonat reggeli 6 óra 30 percz.

„ „ Tehervonat délben 11 órakor személyvonat délut. 1 1/2 óra.

„ „ Szolnokból Pestre. Tehervonat reggeli 4 óra 15 percz.

„ „ Személyvonat reggeli 6 óra 45 perczkor.

„ „ Személyvonat délután 1 óra 45 perczkor.

Pestről Vác felé reggel 7 órakor.

„ „ délután 3 óra 30 percz.

Váczról Pest felé reggel 8 óra 30 percz.

„ „ délután 5 „ 45 „

A magyar középponti vasut igazgatósága által.

Megjelenik e lap **MINDEN ESTE**. Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder-házban). — A vidéken a postahivataloknál. **EGYES SZÁM** ára 3 kr. pp.

Felelős szerkesztő Pálfi Albert. — Nyomatja és kiadja Lukács László. Országut, Kunewalder-ház.